

El dibuix de la vida

Començo dibuixar de manera quasi bé involuntària. En un primer moment, el meu dibuix es tradueix en un seguit de línies que s'arreglen, s'emboliquen i se superposen les unes a les altres, creant així un mer gargot, un sense sentit, un problema. Gargoteixo i gargoteixo fins que s'encén la bombeta, la llum il·lumina el fosc caos, gràcies a ella aprecio quelcom amb sentit, perfecte, un dibuix que demana a crits d'ésser alliberat d'aquella presó de línies.

En aquest punt del dibuix pren protagonisme un instrument que resulta vital a la trajectòria de tot artista. Un element que és solució el dibuix gargotejat i que desempresona la bellesa en ell oculta. Aquest estri permet a l'artista l'oportunitat de refer la seva obra mestra. Un element que, malgrat ser petit, adopta un gran rol, i que amb la seva claror desfà la foscor de l'obscura mina. Aquest element màgic és la goma. Besant el paper rugós, la goma dissipa tota traça d'error, tota pista d'aquell sense sentit que en un primer moment caracteritzava el dibuix. La goma esdevé així còmplice de l'artista, l'arma secreta, la clau de la llibertat.

La claror que atorga la goma en el meu dibuix, em permet reconduir cada línia, redreçar els camins torçats que formaven el dibuix. Allibero així, de barrot en barrot l'obra mestra. I com un cec que tornar a veure, del que era obscuritat passo a veure'n formes, cada cop més clares i precises. Finalment aquestes formes donen lloc a la silueta d'una bonica i delicada flor, una fluïdesa, una petita, trista i aburrida flor grisa. Trista flor grisa a qui li manquen els colors.

En aquest món de grisos, obro la finestra del color tot donant petites pinzellades d'aquarel·la. Groc, verd, vermell, els colors innunden la porosa superfície de paper i el humit pinzell llisca amb tal dolçor i gràcia que sembla ballar un vals. Amb cada pinzellada el dibuix obra una porta a la lluminositat, a l'alegria, a la vida. D'aquesta manera, la vàcua i trista flor grisa esdevé robusta i vermella rosa, bella convivència de pètals i espines.

En ocasions penso que la vida és com un gran dibuix. Comencem sense saber on ens portarà el dibuix i gargotegem fins que trobem allò que buscàvem. Ens enfrontem el problema i com l'artista recondueix cada línia fent del sense sentit quelcom preciós, nosaltres reconduïm cada decisió, cada camí, amb el desig de trobar aquella flor, aquella raó de viure, que no sempre resta clara. Per això, com l'artista fa servir les aquarel·les com clau a l'alliberació de la imaginació i la creativitat, nosaltres ens recolzem en la voluntat de saber quina és la nostra raó de viure. I com l'artista amb grisa flor, al final del dibuix, al final de la vida, veiem com l'esforç, cada decisió presa, cada camí triat, esdevé roja rosa. Resulta paradoxal com molts creiem que l'art és la qualitat de representar la vida, quan la vida és en realitat la més gran de les arts.